

Simonida Milojković

Ljubav
U DOBA
KOKAINA

■ Laguna ■

Copyright © 2014, Simonida Milojković
Copyright © ovog izdanja 2014, LAGUNA

Dizajn korica: Sanja Smiljanić i Emil Čonkić

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Ljubav ima tu moć da najozbiljniju osobu napravi neozbiljnom, najmoralniju nemoralnom, najlepšu da naruži, najpametniju zaglupi, najoštriju otupi, najsrećniju da unesreći.

Kažu da ljubav može i obrnuto, ali ja to nikada nisam iskusila.

Ovo je knjiga o ljudima koji su mislili da marihuana nije droga i koji su verovali da kokain ne stvara zavisnost.

Ovo je knjiga o ljubavi u doba kokaina.

I

Nije on izgledao ni upola toliko dobro koliko je sve ubedio da dobro izgleda. Pameti mu je manjkalo taman onoliko koliko je samouverenosti imao viška. Od svih nauka, zanata i veština, savladao je jedino – manipulaciju.

Roditelji su mu bili vanserijski bogati, a on vanserijski samoživ. Večiti student, bez preterane želje da se uključi u odličan porodičan biznis, oblačio je samo najbolju i najskuplju odeću, vozio najbrže automobile, izlazio na najpopularnija mesta. Tačno se znalo u kom kafiću pije jutarnju kafu, gde gluvari po podne, u kojim restoranima ruča, gde ide na večeru, a kuda u noćni provod.

Žene je tretirao kao potrošnu robu. Po nedelju-dve šetao bi jednu, dok je ne izgustira i ne pokaže svima, a onda bi tražio novu. Jer kao što nije dozvoljavao da ga u istoj košulji ili jakni vide više od tri puta, tako bi mu i već iznošene devojke dosadile.

A one, upotrebljene pa odbačene, izbledele kô stara majica, nakon raskida nastavljale su kao hipnotisane da ga prate i odlaze na mesta na koja on izlazi. Ta horda ostavljenih devojaka iz dana u dan postajala je sve brojnija.

O, jadne, kako su se samo doterivale i sa kakvom taktikom sedale za sto u blizini njegovog! Jedna bi rešila da ga pravi ljubomornim pa bi došla sa najboljim drugom ili lepuškastim bratom od strica koji bi posebno za tu priliku glumio novog dečka. Druga bi se pretvarala da je nezainteresovana, treća mu se uplakana bacala u zagrljaj...

O, koliko su se nadale da će se, kad ih vidi, setiti divnih zajedničkih trenutaka, da će njihovo prisustvo kod njega probuditi staru ljubav, strast...

Uzalud! Kod Marka je strast budio samo kokain.

One, bivše devojke, to nisu znale. Utoliko bolje za njih.

Ja jesam saznala, ali tada je već bilo kasno i za Marka i za mene.

Sedela sam u kafiću u kraju, u društvu drugara i drugarica iz detinjstva, od kojih je svako poveo ili momka ili devojku ili nekog novog druga, kolegu s faksa ili s posla... Već posle dva sata počeli smo da spajamo stolove, a konobar i šanker jedva su uspevali

da posluže neočekivano veliko društvo u inače slabo prometnom kafiću.

Marko je došao sa jednim tipom iz kraja i seo baš preko puta mene, a posle pola sata stigla je i njegova aktuelna riba. Ne ustavši, pogledom punim dosade ispratio je njen izlazak iz taksija, ulazak u kafić i prilazanje stolu. Lenjo je poturio obraz kada se sagnula da ga poljubi, ali nije pokazivao ni najmanju nameru da joj obezbedi mesto za stolom. Sama je, onako napirli-tana, u uskoj crvenoj mini-haljini i visokim štiklama, vukla stolicu i molila ljude da se malo pomere da bi sela pored – kako je nekoliko puta naglasila – svog dečka.

– Pa, Markić, ljubavi, naruči mi piće... Markić, ljubavi, zapali mi cigaretu... Jao, Markić, kako sam bila zabrinuta što mi se ceo dan nisi javljao, pomislila sam da ti se nešto desilo... Pa, Markić, ti mene uopšte ne slušaš, ljubavi – cvrkutala je sa izveštačenim smeškom i prenemagala se, a on je nije ni konstatovao.

Gledao je samo u mene.

Od svih za stolom, najglasnije se smejao mojim šalama, klimao glavom u znak odobravanja kad god bih izustila nešto, a kako bih izvukla cigaretu i pri-nela je usnama, tako bi se plamen njegovog upaljača stvorio preda mnom. Ne bih stigla ni da mu kažem hvala, a već bih čula kako on meni zahvaljuje što sam mu uopšte dala priliku da mi upali cigaretu.

Sipao mi je piće, stavljao led u čašu, a kada je njegova devojka mahnula rukom i prosula svoje vino,

ko bajagi slučajno baš u mom pravcu, ustao je, prišao i počeo salvetama da upija kapljice vina sa mojih prstiju i da briše sto ispred mene.

– Ne bih želeo da moju ljubaznost protumačiš kao nepristojnost, pa te molim da ovo što ti se prosulo po nogama sama obrišeš – ljubazno mi se nasmešio i pružio mi novu, čistu salvetu.

Kada sam pošla ka toaletu, ustao je i otpratio me iako su vrata bila udaljena svega tri-četiri metra od našeg stola. Strpljivo me je čekao ispred, stidljivo mi dotakao rame i na uvo mi šapnuo: „Mislim da sam se zaljubio u tebe.“

– Ma ne zezaj, prvi put me vidiš! – uzvratila sam, kao mangupski i krišom pogledala u svoje grudi jer mi se učinilo da mi je srce tako jako zakucalo da haljina na tom mestu odskače od tela.

Kada smo se vratili, na mestu gde je njegova devojka sedela, zatekli smo praznu stolicu.

– Mogu li da te odvezem do kuće? – pitao me je kada sam pred ponoć ustala od stola, mahnula društvu i pošla ka vratima.

– Ma nema potrebe, tu sam ja, blizu, dve ulice odavde, nema ni petsto metara.

– Stvarno ne mogu mirno da spavam dok se ne uverim da si bezbedno stigla kući.

– Hvala, ali zaista želim da prošetam – rekla sam i mahnula mu.

II

– Posle pedesetak metara morala sam da sednem u njegova kola jer je budala sve vreme vozio pored mene! Ej, zamisli to! Ja idem trotoarom polako, a on kolima mili pored mene i kao čuva me i priča sa mnom kroz otvoren prozor... – prepričavala sam ujutru Jeleni, svojoj najboljoj drugarici. Ona prethodne večeri nije izašla sa nama jer je dobila grip.

– E, Jeco, odvezao me je kući, otpratio me do vrata, poljubio mi ruku i rekao: „Ne mislim da sam se zaljubio u tebe. Znam to.“

– Pričaš mi o Marku s Dorćola? Marku zvanom Šmekerica? Marku koji je opalio pola Beograda?!

– Baš tom! – počela sam da se cerekam.

– Jao, bre, Nina! „Ne shvatam zašto ga žene toliko vole, alkos je, uvaljuje se ribama u gajbu, neodgovoran je, nema para, tretira žene kao stoku...“ – izgovarala

je Jelena čuvenu rečenicu iz filma *Mi nismo anđeli* koju sam uz smeh nastavila:

– „...Mislim da je ovo poslednje presudno!“

Zacerekale smo se, Jelena se onako gripozna i zakašljala, a onda ozbiljnim glasom rekla:

– Gledaj pa se zaljubi u njega i postani deo stada!

Naravno da sam je poslušala.

Naivno sam ušla u taj odnos sa njim, koji sam nazvala edukacijom nabedenih muškaraca, ili, popularno, „naučiću ja njega pameti“. On se lomio oko mene, a ja sam bila uporna u naumu da mu pokažem da ne može imati svaku devojku i da ja nisam laka kao druge.

Svakoga dana mi je slao desetak ljubavnih poruka, dolazio pred moj ulaz da me vozi na faks, sačekivao me posle predavanja, vraćao kući... a kad bih mu dozvolila, vodio bi me u neki lep restoran na ručak.

A ta moja „dozvola“ da me povede negde stupala bi na snagu tek posle pet-šest dana cviljenja i moljenja da me samo vidi, bilo gde; doći će tamo gde sam ja da me bar na pet minuta zagrlji...

Ooo, kako su muškarci slatka bića dok ispunjavaju naše želje i u kakva se užasna stvorenja pretvaraju kad nam ukinu upravo ono na šta su nas navikli!

A nije da nisam taktizirala. Majke mi, jesam. Primim SMS poruku, pa čitav sat ne odgovaram, kao – nek se pita šta radim. Zove, a ja se ne javljam... – nek se zabrine gde sam...

I delovalo je, nije da nije.

Molio me je da izađemo negde uveče, a ja sam ga odbijala i odlazila sa drugaricama u provod. „Ne želim da ti smetam“, govorio je i tužnog izraza lica se povlačio, ali je nekako uvek uspevao da sazna u kom sam klubu, pa je konobar redovno mojim drugaricama i meni donosio flašu šampanjca sa ceduljicom: „Mislim na tebe. Marko“, „Znam da si i večeras najlepša. Marko“...

Sedmice su prolazile, jedna, druga, treća, a ja sam ga kao izbegavala i nalazila neke izgovore da se ne vidimo, uživajući u njegovoj čežnji, upornosti, patnji koju mi je najslađim rečima opisivao. Zabavljala me je ta igra i neosetno sam postala zavisna od njegove ljubavi i pažnje.

Posle mesec dana počeli smo zajedno i da izlazimo, a on je bio toliko pažljiv prema meni da me je – koliko god da sam se tom osećaju opirala – ubedio da sam centar sveta i najpoželjnija žena na planeti. Ona za kojom će on ludeti kao što su druge ludele za njim.

O, kako sam samo likovala što sam baš ja uspela ono što nijedna nije! O, kakvo me je samopouzdanje oblilo! Ma, tih dana nisam koračala, lebdela sam pola metra od zemlje!

Za divno čudo, nikada nije pokušao ni da me poljubi, a kamoli nešto više. Posle mesec i po dana koje je potpuno ispunio sobom, posle mesec i po dana obožavanosti kakvu retko ko doživi, posle mesec i po dana najlepše ljubavne bajke u kojoj sam živela, poljubila sam ja njega u kolima dok smo se vraćali iz noćnog kluba.

– Hoćemo li kod mene? – pitao je, a oči su mu se žarile u polumraku.

Nisam uspela ni da razmislim šta znači moje „Da“, a on je već počeo da me svlači na vratima svog stana koji se nalazio u okviru ogromne porodične kuće, ali sa posebnim ulazom.

Ne, to nije bio seks! Bilo je to sudaranje dva svemira, spajanje dve duše zarobljene u različitim telima, eksplozija želje, odvajanje od sebe i spajanje sa drugim bićem.

– Volim te, Nina. Ti si moj život – prošaputao je još drhteći od orgazma i nastavio da me ljubi i mazi po leđima.

Dao mi je da obučem njegovu pidžamu, ali mi nije dozvolio da se istuširam.

– Želim da tvoja koža upije moje mirise. Ti si moja ženka.

Zaspali smo zagrljeni.

III

Probudio me je miris prženih jaja, espresa i sveže iscedenog soka od pomorandže. Okrenut leđima, Marko je u kuhinji kraj šporeta spremao doručak i pevušio.

Okrenuo se kada je čuo moje korake. Bio je nasmejan.

– Lepotice, prelepo izgledaš u mojoj pidžami. Ti si najlepša žena na svetu. Ti si moja ženka, je l' da da si moja? – umiljavao se ljubeći me po vratu.

Svukao mi je donji deo pidžame, podigao me da sednem na pult u kuhinji i pohotno me kresnuo ponavljajući kao u bunilu: „Volim te, volim te, volim te, Nina!“

Ne pamtim da sam ikada išta slađe doručkovala od zagorelih jaja na oko, ohlađene kafe i mlakog đusa.

Tek kad me je dobro nahranio, dozvolio mi je da se istuširam, a dok je prao sudove, tužno je prokomentarisao:

– Sprala si me sa sebe. Sad moram ponovo da obeležim svoju teritoriju.

Podigao me je i odneo u krevet.

Celo popodne smo se izležavali, vodili ljubav, sme-
jali se i mazili.

– Znaš li da je neki grčki bog bio ljubomoran na čoveka jer mu se učinilo da je moćnije biće i od samih bogova. Zato ga je podelio na dva dela: na muškarca i na ženu. I tako mi danas lutamo po svetu, traži-
mo svoju drugu polovinu, ulazimo iz veze u vezu, pokušavamo da se spojimo sa drugim ljudima... A sve bezuspešno jer je među ovoliko ljudi na planeti veoma teško naći tu drugu polovinu. E pa, Nina, ja sam je našao. Ti si moja druga polovina!

– Zajebali smo grčkog boga!

– Zajebali smo sve bogove, Nina! – ushićeno je uzviknuo, pustio tango i zaplesao sa mnom. Nismo znali korake, pa smo se sudarali sa nameštajem po sobi, saplitali i smejali. Pad na krevet označio je početak još jednog vođenja ljubavi.

– Bože, kako sam srećna! – šaputala sam dok sam ga pospanog ljubila.

– U kom restoranu nikada nisi bila? – pitao me je čim se probudio nakon dva sata slatkog popodnevnog sna.

– U mnogim restoranima nikada nisam bila, zašto?

– Želim da te vodim tamo gde te niko nikad nije vodio.

Kako je divan!

– Paaa, jedu mi se krilca na žaru.

– Okej, idemo u Zemun. Znam gde su najbolja.

U zadimljenoj kafani pijuckali smo odličnu, rashlađenu dunjevaču i tresli pepeo cigarete u limenu pepeljaru postavljenu na sredinu četvrtastog stola prekrivenog kariranim plavim stolnjakom.

– Obožavam ovakve kafane. Nažalost, sve ih je manje, ali nigde se slađe ne jede nego na musavim progorelim stolnjacima.

– Kako si ti savršena u svojoj jednostavnosti, Nina – pohvalio me je Marko i poljubio mi ruku, a ja sam se sva naježila od topline koja mi se raširila telom i prigrlila mi srce.

Marko se telefonom dopisivao s nekim i svaki čas gledao na sat. Primetila sam da je osmeh koji mi upućuje izveštačen. Delovao je kao grč na njegovom licu.

Bio je ćutljiv i odsutan dok smo jeli krilca i pili pivo nakon večere.

Ozario se kada mu je stigla nova SMS poruka, promrmljao: „Idem začas do kola“, i izašao iz kafane. U povratku je, prolazeći pored stola, dobacio „sad ću“ i otišao u WC.

Vratio se odlično raspoložen i razdragan. Ushićeno mi je pričao viceve i dogodovštine sa svojim drugarima iz škole. Glasno se smejavao, svaki čas ustajao ne bi li što bolje pokazao i odglumio neki štos, a zatim držeći se za stomak od smeha ponovo sedao.

Ostali smo poslednji u kafani i ja sam već zaplitala jezikom od previše piva, kada je on, čio i odmoran kao da je celo večer pio limunadu, predložio da odemo u noćni klub na još jedno piće.

Naručila sam tekilu da me digne posle piva koje me je prilično uspavalo, a on je posuo so po svom dlanu i dao mi da ližem. Kod sledeće ture ponovio je to isto, samo što je ovoga puta tekilu presipao iz svojih usta u moja. Poveo me je u toalet i kresnuo me u kabini dok su devojke prepunih bešika ljutito udarale u vrata i psovale me.

Izašli smo zagrljeni i zajapureni.

– O, kako sam srećna! O kako sam srećna, Jelenice moja mila! – telefonirala sam drugarici dok se Marko sledećeg jutra tuširao.

– I šta kažeš, lizala si so sa njegove šake u punoj diskoteci?! – coktala je.

– Da, i to je bilo tako erotski, i tako nekako intimno i blisko. Ja sam njegova ženka, znaš. Njegova

princeza – zakikotala sam se onako glupavo kako to rade zaljubljeni.

– Još nisam čula da se to radi s princezama, biće da nisam obavještena, ali znam da se ovcama daje da ližu so.

– Zašto?

– Ne znam, ali moj ujak sa sela kaže da se tako osole pa bolje jedu, a onda daju i veći prinos... ako me razumeš.

Jelena se tobože slatko zasmejala, a ja nisam ni stigla da joj odgovorim jer je Marko, mirišljiv i topao od kupanja, ogrnut peškirom, prišao i poljubio me.

– Jesi li nekada bila na Fruškoj gori? Procvetale su visibabe, idemo da ti ih nabere.

– Nemam šta da obučem. Ova haljina u kojoj sam došla pre četiri dana već se raspada na meni, moram da svratim do kuće da se presvučem.

– Imaš pet minuta. Duže ne bih mogao da izdržim bez tebe – rekao mi je ljubeći me u kolima ispred moje zgrade.

Ni ja bez tebe ne bih mogla duže, ludice – pomislila sam, ali mu nisam rekla. Nisam, jer u ljubavi smeš sve osim da pokažeš ljubav. Ako se previše ogoliš, prestaješ da budeš interesantan.

Eee, kako sam pametna! I kud me je ta moja pamet dovela! Za početak do mog stana na trećem spratu.